

Arrest

nr. 72 620 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 26 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatsecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd.

Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01/12/2010 werd ingediend door :

(...) (R.R.: (0) (...))

Geboren te Zakatala op (...)

En haar minderjarige zoon:

(...) (0) (...) Geboren te Erevan op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het verzoekschrift voor betrokkene, mevrouw (...) worden ter staving medische attesten voorgelegd. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, Armenië, er zijn inziens geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De arts-adviseur stelt dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort. Bovendien is er geen medische noodzaak tot mantelzorg. De arts-adviseur besluit dat, hoewel de aangehaalde medische problematiek kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Uit onze informatie, beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat de zorgen betreffende de eerste en tweede aandoening van betrokkene gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de eerste en tweede aandoening van de betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts'. Eveneens blijkt dat opvolging voor de tweede aandoening van betrokkene betaalbaar is.

Patiënten met de eerste aandoening van betrokkene kunnen terecht in tal van gespecialiseerde medische centra te Armenië (onder andere in Erevan, Gegharkunik, Ararat; Shirak, Syunik, Kapan city & Vanadzor city). Voor de tweede aandoening van betrokkene kan zij terecht in één van de 10 hospitalen in Erevan of in één van de 9 poliklinieken.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Zij kan dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging van de aandoeningen. Uit haar verklaringen tegenover de asiendiensten⁵ beschikt zij over een diploma hoger onderwijs, richting pedagogie, in de Russische talen en literatuur. Betrokkene heeft trouwens reeds gewerkt in Armenië tot 2003 als leerkracht op een middelbare school. Bovendien blijkt uit deze verklaringen dat betrokkene €5000 aan een smokkelaar kon betalen om haar en haar kind naar België te brengen, wat op een zekere financiële reserve kan wijzen.

Dat de financiële en geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 03/08/2011) en ter kennis gebracht op 03/08/2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de SchengenLidstaten te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Gelet op het ondersteunend betoog gaat de Raad er van uit dat verzoekster in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", van de rechten van verdediging en van het artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

2) Schending van de rechten van de verdediging;

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 1 december 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 1 december 2010 en navolgende schrijvens dd. 17 januari 2011 , dd. 23 januari 2011 , dd. 8 mei 2011 en dd. 29 mei 2011 in totaal meer dan tien medische attesten had voorgelegd (m.n. dd. 12/11/2010, dd. 16/01/2011 en dd. 28/04/2011 van dokter JANSSEN ; dd. 10/11/2010, dd. 12/01/2011 en dd. 18/01/2011 van dokter Bulduk ; en dd. 18/05/2011 van dokter Robaeyts Geert en tenslotte twee medische attesten van dokter Pauwelyn Karen) waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 1 december 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoekster niet minder dan vijftien objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt.

Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een gastro-enteroloog en een psychiater noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Als uit de verslagen van haar behandelende artsen blijkt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 16 augustus 2011 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 25 augustus 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een summiere synthese weer te geven.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 16 augustus 2011 naar "een" zgn. "email" met "een professor in Yerevan", waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat er in alle poliklinieken een psychiatrisch kabinet zou zijn en dat psychotherapeutische opvolging beschikbaar zou zijn; zonder evenwel mee te delen over welke email (datum ???) van welke professor het i.c. handelt; en zonder aan verzoekster een kopie van deze correspondentie mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster zelf van toepassing is.

Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij de zgn. "correspondentie" inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat zij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

De motivering van de bestreden beslissing dd. 25 augustus 2011 kan trouwens bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien het medisch advies van de arts-attaché zich beperkt tot een loutere verwijzing naar "een email van een professor in Yerevan".

De loutere bewering in de bestreden beslissing dat psychotherapeutische opvolging beschikbaar zou zijn in alle poliklinieken in Armenië en dit op basis van "een email" met "een professor in Yerevan", zonder daarbij mee te delen in de bestreden beslissing over welke correspondentie en met wie het dan wel handelt, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden beschouwd.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 1 december 2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 01/12/2010

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheer van verzoekster hetzij met verzoekster zelf.

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.")

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw, ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 1 december 2010 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat door de arts-attaché, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag dd. 30/09/2011 van dokter Rudi JANSEN. (Stuk 3)

Daarin weerhoudt de arts o.a. het volgende:

‘Ivm medisch advies van arts-attache Dr. Baert willen we graag de volgende opmerkingen voorleggen: o los van strikt medische-technische argumenten meen ik dat als patiënte terug in haar geboorteland komt de kans op heropflakking/ verergering van PTSS zeer reëel is.

Herinneringen in de dezelfde context kunnen heel waarschijnlijk terug angstsymptomen geven en de depressieve toestand, heden opklarend, terug gaan verergeren.

o Ivm met hepatitis 0 is recent (18/05/2011) beslist om nieuwe antivirale therapie ter beschikking te stellen van patiënte: telaprevir of boceprevir.

Hiervan is er geen zekerheid over de beschikbaarheid in Armenië (gezien de nieuwe status van de medicatie).”

De medische toestand van verzoekster is van die aard dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

De inhoud van het medisch verslag van dokter Rudi JANSEN spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Ten vijfde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Verweerder verwijst naar ‘informatie beschikbaar in het administratief dossier’ waaruit zou moeten blijken dat verzoekster voor medische behandeling terecht zou kunnen in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg en dat in alle poliklinieken een psychiatrisch kabinet aanwezig zou zijn.

Uit de lezing van de door verweerder bij gebrachte informatie blijkt evenwel dat verweerder de voorhanden zijn informatie op foutieve wijze geïnterpreteerd heeft.

De feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen in de Republiek Armenië zoals door verweerder weergegeven stemt geenszins overeen met de werkelijkheid, integendeel.

Zie bijv. ‘Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 137 & 138 & 139: (...)

Uit een correcte lezing van de door verweerder zelf voorgebrachte informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in Armenië voor patiënten met psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe doch slechts een selectieve beschrijving te geven van de inhoud van de door hemzelf aangebrachte ‘algemene informatie’ aangaande de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen voor personen met psychische moeilijkheden.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 cv.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 1 december 2010 en navolgende schrijvens dd. 17 januari 2011, dd. 23 januari 2011, dd. 8 mei 2011 en dd. 29 mei 2011 voorgelegde verslagen bleek afdoende dat voor verzoekster omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende: (...)

Een terugkeer naar haar land van herkomst is - minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt. (Stukken 3-4)

4) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de diverse door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een gastro-enteroloog en een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De niet minder dan vijftien voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen. doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd, 16 augustus 2011, dat voorbarig was en bovendien strijdig was met de algemene informatie zoals omschreven in Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 pag. 123 e.v. '.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 25 augustus 2011 te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Met haar theoretisch betoog inzake de schending van de motiveringsplicht, haar bloot betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht (werden) genomen”*, haar overtuiging dat uit de afwijzing van haar aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verwerende partij *“niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald (...) zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen”*, dat uit door haar diverse overgemaakte objectieve en verifieerbare medische verslagen *“kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk (is)”*, dat *“het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. (...) wel degelijk een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing (is)”*, en dat *“de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat (worden)”*, toont verzoekster geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

2.6. Het loutere feit dat verzoekster meerdere medische verslagen heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat medische behandeling noodzakelijk is voor haar aandoening, zelfs als hierin zou gesteld worden dat er een behandeling lopende is, impliceert op zich niet dat verzoeksters aandoening enkel in België kan worden behandeld en opgevolgd en dat haar aanvraag zonder meer gegrond diende verklaard te worden.

2.7. Verzoekster leest in het medisch advies enkel *“een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een summier synthese weer te geven”* maar kan hierin niet gevolgd worden door de Raad. Immers blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 augustus 2011, dat deze de door verzoekster voorgelegde medische verslagen in overweging heeft genomen en hiervan inderdaad een korte weergave geeft in zijn verslag, doch dat hij verder nagaat wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer trekt de ernst van verzoeksters aandoening niet in twiifel, doch heeft geoordeeld op basis van de gegevens aangaande behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst, dat een terugkeer geen risico inhoudt voor verzoekster. Het betoog van verzoekster mist feitelijke grondslag.

2.8. Waar verzoekster betoogt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn omdat de zogenaamde correspondentie met een professor uit Yerevan niet aan haar werd meegedeeld, dient de Raad op te merken dat verzoekster een kopie van het advies van de ambtenaar-geneesheer ontvangen heeft onder gesloten omslag, aangezien ze dit voegt bij haar verzoekschrift. Daarin wordt concreet uiteengezet wat uit dit e-mailbericht blijkt, namelijk dat er in alle poliklinieken een psychiatrisch kabinet is en dat psychotherapeutische opvolging beschikbaar is. Verzoekster beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. Wanneer de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 2.2., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf of in casu in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer als bijlage gevoegd bij de bestreden beslissing, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Verder blijkt dat deze correspondentie is opgenomen in het administratief dossier. Het stond verzoekster vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief dossier. Bovendien zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster voorgelegde stukken beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer. Aangezien de verwerende partij niet betwist dat

verzoekster aan een posttraumatisch stresssyndroom en hepatitis C lijdt, ziet de Raad niet in waarom een deskundige diende geraadpleegd te worden of correspondentie diende gevoerd te worden met de door verzoekster geraadpleegde arts. Evenmin ziet de Raad in waarom een medisch onderzoek zich opdroeg of waarom de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing, minstens toont verzoekster dit met haar bloot betoog en haar welwillende houding om *“onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer”* niet aan. Zoals hoger reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 augustus 2011, dat deze de door verzoekster voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen, dat verzoekster aan een posttraumatisch stresssyndroom en hepatitis C lijdt, wat potentieel ernstig kan zijn, doch dat behandelingsmogelijkheden in Armenië voorhanden zijn. De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies tevens dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort en dat uit de beschikbare medische gegevens geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt. Het gegeven dat verzoekster een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer is toegedaan en zich daarbij vastpint op de door haar voorgelegde attesten die, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kunnen geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

2.10. Waar verzoekster betoogt dat het recent medisch verslag van 30 september 2011 van dokter Rude Janssen aantoonde dat haar toestand wel degelijk ernstig is en in erge mate wordt onderschat door de ambtenaar-geneesheer, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. De Raad wijst erop dat zijn wettigheidstoezicht zich uitstrekt over de gegevens waarover de gemachtigde kon beschikken bij het nemen van de bestreden beslissing. Het stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift kan aldus niet dienstig worden aangevoerd in onderhavige procedure.

2.11. Waar verzoekster verwijst naar rapporten en hieruit concludeert dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar herkomstland, dat de door verwerende partij bijgebrachte informatie op foutieve wijze wordt geïnterpreteerd en dat deze informatie geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, dient de Raad op te merken dat verzoeksters met informatie die betrekking heeft op de Armeense gezondheidszorg in het algemeen niet aantoonde dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt wanneer zij, verwijzend naar het verslag van de arts-attaché en de info die zich bevindt in het administratief dossier en die toegespitst is op verzoeksters aandoeningen, niet alleen motiveert met betrekking tot de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden alsmede de toegankelijkheid ervan in Armenië voor verzoeksters concrete aandoeningen maar tevens motiveert met betrekking tot de persoonlijke situatie die verzoekster in concreto kenmerkt, namelijk dat zij geen enkel bewijs voorlegt dat zij arbeidsongeschikt is, dat zij tot 2003 in Armenië als leerkracht in een middelbare school heeft gewerkt en dat zij verklaarde 5000 euro aan een smokkelaar te hebben betaald, wat op een zekere financiële reserve wijst. Verzoekster betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar concrete persoonlijke situatie niet. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij bij het treffen van een beslissing over de gegrondheid van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging dient te motiveren omtrent of rekening te houden met de kwaliteit van de algehele gezondheidszorg in Armenië en alle mogelijke rapporten die daarover handelen. Globaal dient de Raad te concluderen dat verzoekster met haar algemeen betoog inzake de kwaliteit en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Armenië niet in concreto aantoonde dat zij voor haar aandoeningen in haar land van herkomst geen toegankelijke medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau kan verkrijgen.

De Raad wijst tevens op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en herhaalt het de principes die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Het oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die

Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aldus met haar betoog lijken te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat het niveau van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die verzoekster in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het EHRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

2.12. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonteerende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, dat bovendien grotendeels een herhaling vormt van de argumentatie ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Waar verzoekster poneert dat een “*plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding*” een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten waarom een plotse onderbreking een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER